

VELJEYS.

Elian lähetykskirje n:o 2.

On olemassa suuri totuus, jonka moni meistä varmaan on kuullut lapsena, mutta sittemmin vanhemmaksi tultuaan unohtanut. Ja tämä totuus koskee Jumalan kaikkiallisuutta.

Kun Châteauneuf, josta sitten tuli suuri ja kuuluisa mies, oli pieni kymmenvuotias poika, tahtoi piispa kerran koetella pojan käsityskykyä ja sanoi hänelle: „Sinä saat minulta omenan, jos voit sanoa minulle, missä Jumala on.“ — „Ja minä annan sinulle kaksi“, vastasi 10-vuotias poika kohta, „jos sinä voit sanoa minulle, missä Jumalaa ei ole.“

Eikö tämä ollut viisas vastaus? Ja se tuli lapsen suusta. Lapsi näkee useimmin selvemmin ja kauemmas kuin täysi-ikäinen. Moni ihminen, joka on elänyt kymmeniä vuosia, luulee, että Jumala istuu jossain pilvien takana, jyristen ja tuomiten. Pieni lapsi tietää enemmän kuin hän. Lapsi ymmärtää, että Jumalan valo ja Jumalan elämä loistaa kesän päiväpaisteessa ja että kukkasat kedolla ovat kauniit, sentähden että Jumalan kauneus niissä asuu. Lapsi ymmärtää, että Jumalan ilo laulaa linnun viserryksessä ja että Jumalan rakkaus loistaa äidin katseesta. Niin, mitä kaikkea lapsi ymmärtääkään!

Pitääkö meidän nyt hävetä omaa tietämättömyyttämme? Ei tunnustakaamme, että olemme unohtaneet, vaikka mekin kerran tiesimme ja tunsimme, että Jumala oli kaikkialla.

Ajattele nyt tätä: Jumala on kaikkialla. Ajattele oikein, mitä se merkitsee. Silloinpa epäilemättä teet merkillisen huomion. Sinä huomaat, että koska Jumala on kaikkialla, hän myös on läsnä sinussa itsessäsi. Jumala on sinussa läsnä. Voitko sen käsittää ajatuksellasi? Hän on päässäsi, sydämässäsi, käsissäsi. Sinä olet oikea Jumalan temppele, niinkuin apostolikin sanoi: „Te olette pyhän hengen temppeleit.“

Mutta millä tavalla nyt luulet, että Jumala osottaa läsnäoloaan sinussa? Auringossa hän oli valona ja elämänä, kukissa kauneutena, linnun laulussa ilona, äidin katseessa rakkautena. Mitä hän on sinussa?

Oletko koskaan lyönyt väsynyttä vaimoasi, oletko koskaan torunut miestäsi, kun hän palasi kotiin päivän työstä? Oletko koskaan kärsimättömästi tiuskannut lapsillesi, kun he anoivat sinulta ystävällistä ja rohkaisevaa katsetta, oletko koskaan tuntenut vihan syytyvän sydämässäsi toveria, ystävää, kanssaihmistä

kohtaan ja oletko ajatellut ilkeitä ja pahoja ajatuksia hänestä?

Tiedänpä kyllä, että kaikki olemme tehneet itsemme syypäiksi näihin synteihin, sillä inhimillistä on erehtyä. Mutta saatammeko väittää, että semmoisina hetkinä Jumala toimi meissä? Saatammeko väittää, että Jumala löi kädellämme, että Jumala loukkasi sanoillamme, että Jumala vihasi sydämessämme, että Jumala ajatteli pahoja ajatuksia päässämme? Emme, sitä en usko kenenkään tahtovan väittää, ei kukaan ole niin paatunut, että hän sen tekisi. Uskontohan opettaa meitä tunnustamaan omaa viheliäisyyttämme ja heikkouttamme. Se meille opettaa, kuinka hyvä ja suuri ja ihana Jumala on, jotta kykenisimme erottamaan, koska Jumala on meissä ja koska hän ei ole.

Kas siinäpä sen nyt sanoin. Jumala on niin suuri ja kaunis ja hyvä. Hän rakastaa maailmaa, hän antaa aurinkonsa koittaa kaikkien elävien olentojen, niin hyvien kuin pahojenkin ylitse. Hän on kuin henki, joka on paljasta totuutta, hän on kuin loistava valo ja kuin ihanin soitto. Hänen olemuksensa on rakkautta, hänen nimensä on autuutta, hänen elämänsä on kuolemattomuutta. Kauneimmat sanat eivät ilmaise, mitä hän on.

Kun hän on meissä elävä, silloin emme saata lyödä kädellämme, emme huutaa ja torua suullamme, emme vihata sydämessämme, emme suuttua mielessämme, emme hautoa pahoja tai saastaisia ajatuksia aivoissamme. Vaan kun hän on meissä, silloin on kaikki sulaa päivänpaistetta ja linnun laulua ja kukkastuoksua. Silloin kätemme tekee ilolla työtä vaimon ja lasten, ystäväin ja omaisten, tuttujen ja tuntemattomain puolesta. Silloin kielemme puhuu lohdutuksen sanoja niille, jotka surevat, silloin rakastamme täydestä sydäimestä kaikkia niitä, jotka ponnistavat ja pyrkivät ja kärsivät, silloin ajattelemme vain iloisia ja onnellisia ja toivorikkaita ajatuksia. Maailman suru ei meihin koske, mutta tunnemme halua keventää sen raskasta taakkaa, ja tämä halu kasvaa päivä päivältä voimakkaammaksi.

Niin se on, kun Jumala on meissä elävä. Jumala ihmisessä — mikä suuri ja ihmeellinen totuus! Tiedätkö, minkä nimen voisimme sille antaa? Kutsuimme Jumalaa auringon paisteesta valoksi ja elämäksi, kukassa kauneudeksi, linnun laulussa iloksi, äidin katseessa rakkaudeksi. Kuinka meidän nyt tulee kutsua Jumalaa ihmisessä? Meidän täytyy löytää nimi, johon sisältyy kaikki muut. Sillä eikö ihminen ole kaunis, kun hän ajattelee kauniita ajatuksia; eikö hän anna elämää, kun hän auttaa nälkäistä ystävää; eikö hän ole sulaa riemua, kun hän saa ylistää Jumalan isällistä rakkautta; eikö hän ole paljasta rakkautta, kun hän työskentelee raskautetun maailman puolesta? Onpa kyllä, ihminen on kuin mykiö eli linssi, joka yhteen kohtaan kokoo kaikki eri säteet, ja sentähden ei riitä, jos me vain sanomme, että Jumala ihmisessä on kauneus tahi että hän on elämä tahi että hän on rakkaus, sillä hän on kaikkea tuota yhtäikää. Ja sentähden tahtoisin sanoa, että Jumala ihmisessä on *veljeys*.

Kuvitteleppa mielessäsi ihmistä, jossa Jumala elää. Eikö semmoinen ihminen ole totinen Veli kaikkia kohtaan? Hän ajattelee kauniita ajatuksia, jotka auttavat hänen veljiään lähemmäksi Jumalaa, hän puhuu lämpimiä sanoja, jotka antavat uutta rohkeutta horjuville veljilleen, hän tekee semmoisia tekoja, jotka herättävät eloon ihmisten uupunen uskon ihmisessä asuvaan Jumalaan, Veljeyteen.

Sillä veljeys on elävä todellisuus. Jumala on kaikkialla, Jumala on ihmisessäkin. Sitä et voi kieltää valehtelematta itsellesi. Sitä et voi kieltää, jos mielit kuunnella, mitä omatuntosi sanoo. Mutta sinä voit tulla siitä vakuutetuksi, jos etsit sitä Jumalaa, joka asuu omassa sielussasi, ja sinä olet sen tietävä, niin pian kuin löydät hänet.

Niin, veljeys on syvälinen todellisuus, mutta nytpä kuulen sinun kysyvän: missä ovat veljet?

Ja minä vastaan: älä kysy niin, sillä katso, sinä itse olet tuleva veljeksi. Vai etkö koskaan ole kuullut Jumalan ääntä sydämessäsi? Etkö koskaan ole kuullut sen äänen puhuvan sinulle samoja sanoja kuin suuri opettaja Jeesus, kun hän sanoi:

Älä vihastu.

Ole puhdas ajatuksissasi.

Älä sitoudu valalla.

Älä vastusta pahaa.

Elä sovussa kaikkien kanssa.

Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi; ja ole täydellinen niinkuin taivaallinen isäsi täydellinen on.

(Matt. ev. V luku.)
